

[Udenrigsministeren.]

til at fortolke de forskellige Haag-Konventioner, der afsluttes om international Privatret. For Danmarks Vedkommende har denne meget begrænset Betydning, men den har dog nogen Betydning i enkelte Tilfælde og kan muligvis i Fremtiden faa større Betydning. Jeg skal da ogsaa anbefale dette Forslag til hurtig Fremme.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Sagens Overgang til anden (sidste) Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den følgende Sag var:

Første Behandling af Forslag til Rigsdagsbeslutning angaaende Danmarks Ratifikation af en den 27. Marts 1931 i Haag undertegnet Protokol, hvorved den faste Domstol for mellemfolkelig Retspleje anerkendes som beføjet til at fortolke Haag-Konventionerne om international Privatret.

(Forslaget til Rigsdagsbeslutning findes i Tillæg A. Sp. 5645).

Sagen sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Sagens Overgang til anden (sidste) Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Sluttelig gik man til:

Forespørgsel til Kirkeministeren af 11te Medlem for 5te Kreds (Bækgaard) m. fl.

(Forespørgselen findes i Tidenden Sp. 1186).

Ordføreren for Forespørgerne (Rytter):

Som ærede Medlemmer vil erindre, har Spørgsmaalet om de kirkelige Midler tidligere været diskuteret her i Landstinget. Det har været diskuteret under Finanslovedebatten paa Foranledning af det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (Hauch), og af det samme ærede Medlem har Spørgsmaalet været fremdraget i Finansudvalget. Endvidere har der været stillet en Forespørgsel her af tidligere Medlem af Landstinget Pastor Nedergaard.

Aarsagen til disse Forespørgsler laa i den Uro, der var opstaaet rundt omkring med Hensyn til Spørgsmaalet om de kirkelige Midler, og vi har rimeligvis alle hørt, hvorfor denne Uro er opstaaet. For det første har man fundet det mærkeligt, at skønt Kirkeministeren var opfordret til at give en Redegørelse for Spørgsmaalet om de kirkelige Midler, er en saadan ikke fremkommet. Det skulde jo være en almindelig Redegørelse, der indeholdt Oplysninger om Status for de forskellige Fonds og deres Anvendelse, om Ministeriets Indgriben over for de kirkelige Midler og navnlig om de Principper og Retningslinier, som var blevet fulgt ved Bestyrelsen af de kirkelige Midler, baade med Hensyn til Ministerens Stilling over for Finansudvalgene, Ministerens Stilling med Hensyn til, om det drejede sig om Laan eller Tilskud, og Ministerens Stilling til Spørgsmaalet om Renter, dels naar det var Staten, der havde udlagt Pengene, dels naar det var de kirkelige Fonds. Man skulde tro, det havde været let for Ministeren at give en saadan Redegørelse, idet han blot kunde sige: Reglerne er foreskrevet i Lov af 14. Marts 1913 og den sig dertil sluttende kongelige Anordning af 24. Juni 1914, og disse Regler er selvfølgelig blevet overholdt, saa at Ministeriet blot har haft med de og de Forhold at gøre. En saadan Redegørelse kunde have været kort og klar, og man blev derfor urolig over, at det trods Forespørgsler var umuligt at faa en Redegørelse.

Samtidig skete der det rent faktiske, at de kirkelige Skatter voksede med rivende Fart. Før 1919 afholdt de kirkelige Midler saa at sige alle kirkelige Udgifter. Statskassen afholdt nogle Udgifter til Kirkebygning, men det var saa at sige intet, der blev paalignet Folkekirkens Medlemmer, da man endnu ikke havde en almindelig Landskirkeskat; den blev først indført ved Lov af 4. Oktober 1919, og den lokale Ligning spillede saa at sige ingen Rolle, idet den kun var indført, hvor Højtidssofret og visse Accidenser var blevet afløst, samt til Opvarmning af Kirkerne. Der var dengang ikke Tale om Procenter, kun om Promillebeløb, men disse Ligninger voksede som nævnt med rivende Fart, saa at de nu er oppe paa mellem 13 og 14 Mill. Kr., medens selve de kirkelige Midler kun kan afholde ca. 5½ Mill. Kr. Det er forstaaeligt, at man rundt omkring sagde: Naar man ikke kan faa en Redegørelse, og naar man ser de kirkelige Skatter vokse saa rivende, saa kunde vi interessere os for at faa at vide, hvorledes det forholder sig.

Foruden de to nævnte Grunde er der